

**ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΙΕΡΕΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ,
ΠΙΣΤΟΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΚΥΛΙΝΑΣ ΚΑΙ ΚΤΗΤΩΡΟΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ
ΣΤΗΝ ΚΩΜΟΠΟΛΗ ΤΟΥ ΖΑΓΚΛΙΒΕΡΙΟΥ - ΝΟΜΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.**

Σεβασμιώτατε, Πανοσιολογιότατε, Σεβαστοί Πατέρες, κ.Υπουργέ, Αξιότιμοι Άρχοντες της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, Αγαπητές και Αγαπητοί Προσκεκλημένοι, Συνδημότισσες και Συνδημότες,

Αυτές τις στιγμές, ως Ζαγκλιβερινός, νιώθω την αδήριτη ανάγκη ψυχής να απευθύνω (εκ μέρους των Ζαγκλιβερινών) λόγια σεβασμού και αγάπης για τον Μακαριστόν Ιερέα Θεολόγου Αναστάσιον, τον δικόν μας Παπ' -Αναστάση.

«Χαλεπόν το μετρίως ειπείν εν ω και η δόκησις της αληθείας μόλις βεβαιούται».

Αδυνατούν τα λόγια να εκφράσουν το μέγεθος των ικανοτήτων, των προτερημάτων, της ανθρωπιάς, της προσφοράς του σεβάσμιου Παπ' Αναστάση στην οικογένειά του, στην Κωμόπολή μας, στην πατρίδα μας, στην Ορθοδοξία και στην πνευματική καλλιέργεια όσων ευτυχήσαμε να τον έχουμε Ποιμενάρχη και να αντλήσουμε ήθος, πίστη στον Ύψιστον και γνώσεις.

Κατά κοινή ομολογία, ως Ιερέας υπήρξε πολύ αγαπητός στους Συνδημότες και τις Συνδημότισσές του, καθώς επίσης και στην ευρύτερη κοινωνία. Με την ξεχωριστή προσωπικότητά του, τον ήπιο και γαλήνιο χαρακτήρα του, την παροιμιώδη σεμνότητα, τη σωφροσύνη και γενικά με το βαθιά ανθρωπινό ήθος του άφησε εντυπωσιακά και ανεξίτηλα τα ίχνη του σε όλους κι όλες μας.

«Επιλείψει με ο χώρος», αν επιχειρήσω να αναφέρω έστω και αδρομερώς τα έργα και τα επιτεύγματα του Μακαριστού. Άλλωστε, όσα και να πει ή να γράψει κανείς για το Μεγάλο Έργο του, θα είναι σίγουρα φτωχά. Γιατί, πράγματι, **«εν τώδε τω ανδρί πας λόγος ηττάται των έργων».**

Ήμουν ανάμεσα σ' αυτούς τους πάμπολλους τυχερούς που τον είχαμε Ιερέα μας. Από μικρό παιδί σημάδεψε την ψυχή μου ο Παπ' Αναστάσης, από τότε τον εκτίμησα και τον αγάπησα. Και τα ίδια αυτά συναισθήματα τα διατήρησα ανέπαφα ως την ύστατη ώρα του, οπότε και του απηύθυνα Επικήδειο, ως Κοινοτάρχης τότε, κατά την Εξόδιο Ακολουθία.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ 1^η: **Ιδιαίτερη και χαρακτηριστική ήταν η αγάπη του Παπ' Αναστάση για τα παιδιά, τους νέους και τις νέες.** Καθ' όλη τη διάρκεια της Ιεροσύνης του ο σεβάσμιος Ιερέας υπηρέτησε και λειτούργησε (μαζί με την αξιότιμη κόρη του Καλλιόπη) τα Κατηχητικά όλων των βαθμίδων στην Κωμόπολη. Σ' εμάς, τους τότε μαθητές και μαθήτριες των Κατηχητικών, ο μακαριστός δίδαξε αυτά που σπάνια και δύσκολα πια ακούγονται, αυτά που δύσκολα κατανοούνται και επιμετρούνται με σαφήνεια. Με όλα αυτά, όμως, προίκισε ο Μεγαλοδύναμος τον Παπ' Αναστάση, μ' αυτές τις αρετές τον διαφοροποίησε και με αυτές τις αρετές πορεύθηκε ο ίδιος στη ζωή του: την αγάπη για τον διπλανό του, την ανεπιτήδευτη διάθεση προσφοράς, την υπομονή, την αξιοπρέπεια. Σ' αυτούς τους πυλώνες, δώρα Θεού, στηρίχτηκε για να «ωριμάσει» τότε εμάς τους μαθητές, να δημιουργήσει μια σωστή και ειρηνική τοπική κοινωνία. Αυτές οι αιώνιες θείες αρετές είναι το αχνάρι, το πάτημα, που άφησε στον μάταιο κόσμο μας φεύγοντας. Και το πάτημα του μακαριστού Παπ' Αναστάση ήταν αναμφίβολα βαρύ, καταλυτικό, σταθερό για τους μαθητές και τις μαθήτριες, που τόσο σεβασμό έδειχνε και αγαπούσε, που τόσο τίμησε και τον τίμησαν. Με το λόγο του φώτιζε, με το ήθος του ενέπνεε, με το παράδειγμά του φρονημάτιζε. Τα πλούσια αποθέματα της πνευματικής του παρουσίας τα μεταλαμπάδευσε ανεξίτηλα και επιτυχέστατα. Τα άφησε ανεξάντλητη τροφή για εμάς τους νεότερους. Πήραμε τα διδάγματα που μας άφησε σαν παρακαταθήκη και τα διαιωνίσαμε με τρόπο σαφή και παραδειγματικό στα παιδιά μας. Εμείς, οι μαθητές των τότε Κατηχητικών Σχολείων της Κωμόπολης, ταπεινά τον ευγνωμονούμε. Για

πάντα τον τιμούμε, για πάντα τον αγαπάμε, για πάντα τον θυμόμαστε, για πάντα μας διδάσκει.

MARTYRIA 2^η: Ο μακαριστός Παπ' Αναστάσης είχε μεγάλη, πλούσια και εντυπωσιακή Βιβλιοθήκη στην οικία του. Άλλωστε, ο ζήλος του για τη φιλομάθεια των παιδιών ήταν μεγάλος. Γι' αυτό λειτουργούσε την ιδιωτική του Βιβλιοθήκη και ως δανειστική για εμάς τους μαθητές και τις μαθήτριες του Δημοτικού Σχολείου και του εξατάξιου Γυμνασίου της Κωμόπολης. Εντύπωση μου έκανε η χαρά που ένιωθε κάθε φορά, όταν πηγαίναμε εμείς τα παιδιά να δανειστούμε βιβλία από τη Βιβλιοθήκη του. Φυσικά, είχε και βιβλία που δάνειζε συστηματικά και στους ενήλικες χριστιανούς. Επίσης, γνωστό είναι το γεγονός ότι κατά τη δεκαετία του 1970 είχε γράψει συνδρομητές, άνω των διακοσίων οικογενειών της Κωμόπολης, σε αρκετά Θρησκευτικά Περιοδικά, όπως: «Ζωή», «Σωτήρ», «Απολύτρωσις», «Σταυρός», κ.τ.λ..

MARTYRIA 3^η: Ο Παπ' Αναστάσης έδινε πολύ μεγάλη σημασία στην Εξομολόγηση. Εκτιμούσε πάρα πολύ αυτό το μυστήριο της Μετάνοιας και της Εξομολόγησης, γιατί πίστευε ότι είναι η συνάντηση του ανθρώπου με τον Θεό. Απλά και όμορφα έλεγε ότι: «-Ο χριστιανός πρέπει να καθαρίζει την ψυχή του και τα έσω του, όπως ακριβώς ο ιερέας καθαρίζει το δισκοπότηρο μετά την κατάλυση». Επίσης, έλεγε συχνότατα στα κηρύγματά του: «-Δεν υπάρχει ανώτερο πράγμα από αυτό που λέγεται Εξομολόγηση. Αυτό το μυστήριο είναι η προσφορά της αγάπης του Θεού στον άνθρωπο».

Κατά τη διάρκεια της Εξομολόγησης ήταν διδακτικός. Μάς ανέφερε πολλά παραδείγματα. Διέθετε ευφράδεια λόγου. Εξομολογούμασταν στον σεβάσμιο Παπ' Αναστάση και αισθανόμασταν την «επαφή με τον Θεό». Μετά ερχόταν η χαρά μέσα μας και έφευγε η ενοχή και πάντοτε μας έδινε δύναμη στη φωνή της συνείδησής μας. Νιώθαμε καθαροί και γεμάτοι αγάπη για τον Θεό και τους συνανθρώπους μας. Μας περίμενε πάντα με ανοικτή ένθερμη αγκαλιά. Ο τρόπος με τον οποίο σεβόταν την ελευθερία του παιδιού ήταν συγκλονιστικός και πολύ διδακτικός για μας. Ποτέ δεν λειτουργούσε ως ανακριτής, ούτε ως εισαγγελέας του Θεού. Τον νιώθαμε ως διάκονο των ψυχών μας. Είχε ένα απίστευτο και πρωτόγνωρο μεγαλείο. Ποτέ δεν νιώθαμε την Εξομολόγηση ως μέσο εξάρτησης του εξομολογούμενου από τον Πνευματικό του ή εντέχνως ως μέσο ικανοποίησης ατομικών επιδιώξεων. Κοντά του βρίσκαμε όντως τον θησαυρό της Μετάνοιας.

MARTYRIA 4^η: Ο μακαριστός Ιερέας μας είχε τη φήμη έμπειρου και διακριτικού Πνευματικού. Γι' αυτό και πλήθος χριστιανών ερχόταν στην οικία του στο Ζαγκλιβέρι για να εξομολογηθεί. Η οικία του ήταν προσκύνημα. Τους δεχόταν με υπομονή και τους ξεκούραζε στο πετραχήλι του. (Μάλιστα, βλέπω να παραβρίσκονται σήμερα εδώ πολλά πνευματικά του παιδιά. Μεταξύ αυτών και ένας πρώην Διευθυντής μου). Επίσης, επί πολλά χρόνια διακόνησε ως πνευματικός και την Ιεραποστολική Αδελφότητα «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ» της Θεσσαλονίκης. Δύο φορές την εβδομάδα κατέβαινε στη Θεσσαλονίκη για εξομολόγηση πιστών.

MARTYRIA 5^η: Ήταν αναμφίβολα άριστος Λειτουργός ο Παπ' Αναστάσης, με αφοσίωση κατά τις Θείες Ακολουθίες. Την Θεία Λειτουργία την έλεγε απ' έξω με κατάνυξη. Ποτέ δεν κρατούσε βιβλιαράκι. Επίσης, αν και ήταν απόφοιτος μόνον της Β' Δημοτικού, με τη μελέτη και την αγάπη του προς το κήρυγμα, αναδείχθηκε σε σπουδαίο κήρυκα του Λόγου του Θεού. Το κήρυγμα το έγραφε και το εκφωνούσε κάθε Θεία Λειτουργία με ζωηρότητα. Στην Εξομολόγηση κρατούσε πάντοτε τον Τίμιο Σταυρό. Στην Προσκομιδή μνημόνευε πολλά ονόματα. Ακόμη, τηρούσε πάντα τα έθιμα της Κωμόπολής μας, όπως παραδείγματος χάρη κάθε ημέρα των Θεοφανείων τελούσε τον Αγιασμό των υδάτων στην κεντρική Πλατεία. Όταν πήγαινε για Ευχέλαιο στα σπίτια, ζητούσε να είναι όλα τα Μέλη της οικογένειας και έπαιρνε μαζί του το μεγάλο Ευαγγέλιο. Εκείνο, όμως, που πάντοτε ενθυμούμαστε όλοι οι Ζαγκλιβερινοί είναι το εξής χαρακτηριστικό επαναλαμβανόμενο ετησίως γεγονός: κάθε Μεγάλη Πέμπτη ο Παπ' Αναστάσης, σκυφτός και ιδιαίτερα συγκινημένος, «έσερνε» στην κυριολεξία τον μεγάλο Σταυρό! Θαυμάζαμε όλοι μας την αποφασιστικότητα και την

εσωτερική πνευματική του δύναμη που έκρυβε το καχεκτικό και ασθενικό του σώμα! Θαυμάζαμε τη γενναία ψυχή του!

ΜΑΡΤΥΡΙΑ 6^η: **Η φιλανθρωπία και η ελεημοσύνη του Παπ' Αναστάση προς τους φτωχούς χριστιανούς και τις οικογένειές τους ήταν μεγάλη και παροιμιώδης.** Την φροντίδα και τη συμπαράσταση προς τους ανήμπορους της Κωμόπολης τις θεωρούσε πρωτεύον καθήκον. Ενεργούσε πάντοτε διακριτικά και κρυφά. Δεν έκανε διακρίσεις στην αγάπη του. Οι εγκαταλελειμμένες γυναίκες, οι χήρες, τα ορφανά, οι γέροντες, οι καρκινοπαθείς, οι πολύτεκνοι, οι ανάπηροι, τα μοναχικά άτομα ήταν στην άμεση φροντίδα του. Είχε πολλούς ελεήμονες χριστιανούς που του έδιναν χρήματα για να τα διαθέτει κατά την κρίση του. Σ' όλους αυτούς τους ελεήμονες κάθε φορά απέστειλε ευχαριστήριες επιστολές.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ 7^η: Με την άρτια πνευματική του κατάρτιση και τη στοργή που τον διέκριναν, ο Παπ' Αναστάσης **περιέβαλε** διαχρονικά με αγάπη και πατρική φροντίδα **τους ορφανούς μαθητές της Κωμόπολης**, γεγονός που μας εντυπωσίαζε. Επίσης, φρόντιζε να επιστρέψουν οι αιρετικοί και να μετανοήσουν αυτοί που συζούσαν παράνομα.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ 8^η: **Ο μακαριστός Ιερέας μας διακρινόταν για την αφιλοχρηματία και την ταπεινωση.** Έζησε καθ' όλη τη διάρκεια της Ιεροσύνης του φτωχός, για τον Χριστό και για την Εκκλησία. Προέτρεπε πάντα τους πιστούς να ενισχύουν το παγκάρι του Ναού και δεν έπαιρνε ο ίδιος χρήματα από αυτούς. Ακόμη, του άρεσε η απλότητα. Γι' αυτό και λίγες οι στολές του, αλλά πάντοτε καθαρές και σιδερωμένες από την Πρεσβυτέρα Στυλιανή. Πάντα φρόντιζε τα Άμφιά του και με κάθε επιμέλεια τα τακτοποιούσε.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ 9^η: **Πρωτίστως και κυρίαρχα, όμως, ο Παπ' Αναστάσης αφιέρωσε όλη του τη ζωή στην προβολή και καθιέρωση της μαρτυρικής και γενναίας ψυχής της Αγίας Νεομάρτυρος Ακυλίνας της Ζαγκλιβερινής.** Την τίμησε, την έκανε γνωστή σ' όλη την **Ορθοδοξία και την υπηρέτησε με αυταπάρνηση όσο κανείς άλλος.** Έγραψε το πρώτο βιβλίο για την Αγία Ακυλίνα, εξέδωσε την εικόνα της Αγίας μας και φρόντισε να γυρίσει όλα τα σπίτια της Κωμόπολης για να τα μοιράσει. Στους Νεόνυμφους πάντα, μαζί με τις ευχές του, έδινε την εικόνα και το βιβλίο της Αγίας Ακυλίνας, όπως και ένα δίπτυχο με σχετικές συμβουλές.

Εκείνο το πρώτο βιβλίο για την Αγία Ακυλίνα ο Παπ' Αναστάσης το εξέδωσε σε δέκα χιλιάδες (10.000) αντίτυπα. Η κόρη του Καλλιόπη και η ανεψιά του Μαρία, με τη βοήθεια των τηλεφωνικών καταλόγων, φρόντισαν και τα απέστειλαν σε όλες τις Ενορίες της Ελλάδος και της Κύπρου.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ 10^η: **Ενδιαφέρθηκε πολύ να τιμηθεί η Αγία Ακυλίνα και η Κωμόπολη μας, η γενέτειρά της και ο τόπος μαρτυρίου της, με την ανέγερση του περικαλλούς Ναού της.** Έδωσε πολύ μεγάλο και πολύχρονο αγώνα για την ανέγερση του Ναού της τοπικής μας Αγίας. Αφού ξεπέρασε το εμπόδιο της παραχώρησης του οικοπέδου, που σημειωτέον δεν ήταν εύκολη υπόθεση, πραγματοποίησε το 1984 την θεμελίωση του Ναού. Υπέμεινε αγόγγυστα τον πόλεμο, κάποιων ελαχίστων, εναντίον της νέας Ενορίας της Αγίας Ακυλίνας και το σαμποτάζ που δεχόταν. Αντιμετώπισε την ανάρμοστη συμπεριφορά τους με χριστιανικό σταύρωμα. Το Σάββατο του Λαζάρου του 1985 τελέσθηκε η πρώτη Θεία Λειτουργία στον υπόγειο Ναό. Ο Ιερός Ναός της Αγίας Ακυλίνας εγκαινιάστηκε ανήμερα της γιορτής της, στις 27 Σεπτεμβρίου 1994 και τα «Θυρανοίξια» έγιναν τον Απρίλιο του 1995.

Τη μεγαλύτερη οικονομική προσφορά για την ανέγερση του πανέμορφου και επιβλητικού Ιερού Ναού της Αγίας Ακυλίνας - αναμφίβολα και αποδεδειγμένα - την έκαναν οι Ζαγκλιβερινοί, κάτω από τις συνεχείς προτροπές του σεβάσμιου Ιερέα μας. Όμως, και η οικονομική προσφορά των πνευματικών παιδιών του σεβάσμιου Παπ' Αναστάση ήταν ανεκτίμητη και υπέρογη. Όσοι και όσες εξομολογούνταν στον Παπ' Αναστάση γίνονταν και φίλοι της Αγίας Ακυλίνας. Με τη σειρά τους βοηθούσαν οικονομικά στην ανέγερση του Ιερού Ναού της. Μεταξύ των άλλων, όμως, αξιοσημείωτη ήταν η πολύ μεγάλη οικονομική προσφορά της αιμνήστου Ιφιγένειας Πραπά.

Κάθε φορά, όταν επέστρεφε ο μακαριστός Ιερέας κατακουρασμένος στο Ζαγκλιβέρι από τις Εξομολογήσεις στη Θεσσαλονίκη, έφερνε μαζί του χρήματα για να ξεπληρώσει τους κτίστες και τα υλικά. Κουραζόταν πολύ, αλλά έκανε κουράγιο και κατέβαινε στη Θεσσαλονίκη δύο φορές την εβδομάδα για Εξομολογήσεις, γιατί ήξερε ότι εκεί θα εύρισκε χρήματα για να ολοκληρωθεί η ανέγερση του Ναού. Φυσικά, δεν ξεχνούμε την καθημερινή επιστασία και παρουσία (υποβασταζόμενος από το ξύλινο μπαστούνι του) καθ' όλη τη διάρκεια της ανέγερσης του Ναού της Αγίας.

Ενθυμούμαι χαρακτηριστικά το συνεχές ενδιαφέρον του για την ποιότητα των μπετόν και των υπολοίπων υλικών. Πολλές νύχτες καθόμασταν μαζί και υπολογίζαμε τα κυβικά των μπετόν και τα αντίστοιχα κόστη των. Για μένα ήταν πρωτόγνωρη η μεγάλη αγωνία του μακαριστού για την αποπληρωμή των εργαζομένων και των υλικών!

Κατά κοινή ομολογία, ο Παπ' Αναστάσης ήταν, είναι και θα είναι ο καλύτερος και μεγαλύτερος Πρέσβυς του ονόματος της Αγίας μας, όπως επίσης και του ονόματος της Κωμόπολής μας. Αναμφίβολα, τα έργα όλων ημών των Ζαγκλιβερινών που διακονήσαμε μέχρι τώρα την Τοπική Αυτοδιοίκηση και τα κοινά της Κωμόπολής μας, επισκιάζονται από το μεγάλο και πλούσιο έργο του Παπ' Αναστάση.

Γι' αυτό, λοιπόν, το τελευταίο – προ «Καποδίστρια»- Κοινοτικό Συμβούλιό μας, με ομόφωνη απόφαση το καλοκαίρι του 1998, του απένειμε δι' εμού εύφημη μνεία και μία ασημένια Πλακέτα, για τις πολυτιμότες και ανεκτίμητες υπηρεσίες του στην Κωμόπολή μας. Επίσης, η πάνδημη Κηδεία (την Παρασκευή 9 Οκτωβρίου 1998) έγινε με Κοινοτική δαπάνη και δόθηκε το όνομα του μακαριστού Ιερέα μας στην οδό που περνά εμπροσθεν του Ιερού Ναού της Αγίας, εμπροσθεν της οικίας του και των Σχολείων.

Να γιατί τιμήσαμε, τιμούμε και θα τιμούμε τον σεβάσμιο Παπ' Αναστάση εμείς οι κάτοικοι του Ζαγκλιβερίου, όπως επίσης (πιστεύω ακράδαντα) και όσοι τον γνώρισαν διαχρονικά. Να γιατί ο μακαριστός άξιζε, αξίζει και θα αξίζει στο διηνεκές επάξια της πολύτιμης προσφοράς μας, του σεβασμού και της παντοτινής αγάπης μας.

Να γιατί εμείς οι Ζαγκλιβερινοί δεν ξεχνούμε, **κατά παρότρυνσή του,** να δίνουμε το όνομα της τοπικής μας Αγίας στις κόρες μας.

«Είη δοξασμένον το ευλογητόν της θείας Πρόνοιας όνομα, ήτις ανεγείρει από καιρού εις καιρόν άνδρας επιφανείς». Η Θεία Πρόνοια «εχαρίτωσε» πλουσιοπάροχα τον αειμνηστον Παπ' Αναστάση και στη συνέχεια τον χάρισε στον τόπο μας, στην Κωμόπολη όπου γεννήθηκε και μαρτύρησε η Αγία Ακυλίνα.

Σεβάσμιε και αλησμόνητε Ιερέα μας, το όνομα σου θα μείνει για πάντα ανεξίτηλα γραμμένο στην Ιστορία του Ζαγκλιβερίου και της Ορθοδοξίας.

«Έως του αιώνος το μνημόσυνον αυτού ουκ εξαληφθείσηται και η δόξα αυτού ουκ αποστήσεται και το όνομα αυτού ζήσεται εις γενεάς γενεών».

Μακαρία ψυχή του αειμνήστου, δέξου την παντοτινή μας αγάπη, δέξου τον πάνδημο θαυμασμό και την ευγνωμοσύνη μας.

Μακαριστέ Παπ' Αναστάση, αναπαύου εν ειρήνη.

Αιωνία σου η μνήμη.

Ευχαριστώ πολύ για την προσοχή σας.-

Ζαγκλιβέρι, Κυριακή 22 Οκτωβρίου 2017.

Κοπαρανίδης Νικόλαος.

Συνταξιούχος Δάσκαλος – Πρώην Διευθυντής 12/θέσιου Δημοτικού Σχολείου Θεσ/νίκης.

Πρώην Πρόεδρος της πρώην Κοινότητας Ζαγκλιβερίου, Κωμόπολης Ν. Θεσ/νίκης (1995-98).